

Вий облаци, — те няма моя погледъ
Да замъгльжтъ: азъ въ себе си го впивамъ —
И бъдащето ясно е предъ него,
И днеска както въ прежни времена!
Светкавици изпращай да обгарятъ
Плътта, — духтъ ще се кали въ тяхъ ...
Вилней ли зима и засипва снягъ
Косата ми, — мразу ли зименъ мразъ
И вкоченява мойте членове, —
На слънцето ли огнени стрели
Ми раните обжегватъ и развреждатъ, — —
Азъ знаяхъ своята участь — и презряхъ я!
Изпращай бури! Те гласътъ ми няма
Да заглушжтъ, — пронизанъ и презъ тяхъ,
Ще се възйеме той до твоя тронъ
И ще се впий въ сърце ти, по дълбоко
Отъ острий клъвъ на твоя песь крилатъ
Тукъ въ моето разръфано сърце — —
Предъ устни чаша съ нектаръ ти ще спрешъ,
Отъ моето проклятье поразенъ ...
Жестока мъка твоята радость трови,
На мъките азъ зная радостта!
Те майка сж на щастие, що топли
И менъ и всички въ чийто горди духъ
Живей надежда ...

Пращай, Зевсе, твоя
Крилати песь сърцето ми да рве!
При тебъ завърнатъ, капка кръвъ ще капне
Отъ клъвътъ му на пурпурний ти плащъ —
И твоята радость ще обжегне тя ...»

— — — — —

А каточе отъ тоя ревъ примамень,
На другий върхъ, надъ голите скали,
Задъ рамото на Прометея, бавно
Изъ мрака образъ тъменъ се издигна —
Подпре глава на стиснати пестници